

Debreceni Ítéltábla

Bf.III.226/2009/5. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2009. évi június hó 30. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

végzést:

Az emberölés bűntette miatt vádlott ellen indult büntető ügyben a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 2009. évi január hó 13. napján kihirdetett 6.B.709/2008/34. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt is beszámítja a szabadságvesztés büntetés tartamába.

A nyilvános ülésen 7.800 (hétezer-nyolcszáz) Ft bűnügyi költség merült fel, melyet az állam visel.

Indokolás:

A megyei bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére a büntetés súlyosítása, hosszabb tartamú fő- és mellékbüntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést.

Vádlott és a védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért fellebbeztek.

A fellebbviteli főügyészség az ügyészi fellebbezést - helyes indokainál fogva - fenntartotta és az elsőfokú ítélet abban foglaltak szerinti megváltoztatását indítványozta nyilvános ülésen.

A vádlott a 3. és 4. sorszám alatti beadványaiban - melyekben a fellebbezését írásban indokolta - vitatta az igazságügyi orvosszakértői megállapításokat. Arra is hivatkozott, hogy az udvar könnyen megközelíthető volt, anélkül, hogy a szomszédok bármit is észleltek volna. A helyszíni szemlével kapcsolatban annak szakszerűtlenségét vélelmezte, hiszen

lábnyomot, szagmintát nem vettek. Jelentőséget tulajdonított annak, hogy a testvére a vallomásában nem tett említést a kenyérvágó késről, amelyet az élettársa sérülése felfedezésekor ő tett az asztalra. A ruhájára a vérszenyveződés a szűrást követően került, a bűncselekményt azonban nem ő követte el, hanem azt bizonyosan figyelmeztetésnek szánhatták.

Az ítéltábla a fellebbezésekkel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált a Be. 348. §-ának (1) bekezdése értelmében. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a büntetőeljárás szabályok betartásával folytatta le, s a tényállás megállapításához szükséges bizonyítékok mindegyikét beszerezte, valamint azokat a mérlegelési körébe vonta. Elsőként a vádlottnak az eljárás során tett különböző, egymásnak is ellentmondó vallomásainak lényegét rögzítette és elemezte. A vallomás igen széles skálán mozgott, a bűncselekmény elkövetésének tagadása és más elkövetőre történő hivatkozástól egészen addig terjedt, hogy nem emlékszik a történetekre, illetőleg egy ízben beismerő vallomást is tett. Más alkalommal a beismeréssel összefüggésben a közös öngyilkosság elkövetésére utalt és a sértett megszurása azért az ő tette volt, mert a sértett félt még a tűszúrástól is. Ezek közül a vallomások közül a beismerő vallomás volt irányadó a tényállás megállapítása szempontjából, mert az állt összhangban a bizonyítékokkal.

Az igazságügyi orvosszakértői vélemények, valamint azoknak a tárgyaláson tett kiegészítései alátámasztják a sértett sérülésének keletkezési mechanizmusát, a sérüléssel, az elkövetés eszközével, valamint a halál bekövetkezésével kapcsolatban tett ítéleti megállapítást. Ezen túl a vádlott elmeállapotával, továbbá az alkoholhoz való kötődésével összefüggésben kialakított szakértői álláspontok is megalapozottak, melyek a vádlott védekezését is cáfolták. Nevezetesen életszerűtlennek tartották a szakértők azt a vádlotti hivatkozást, hogy először nem emlékezett, s az emlékképek az idő előrehaladtával kerültek elő.

A bűncselekménynek szemtanúja nem volt, így közvetlen bizonyíték nem állt rendelkezésre, ám a közvetett bizonyítékok, közöttük a vádlotti beismerő vallomás olyan logikai láncolatot alkotnak, amelyek a vádlott bűnösségére mutatnak. A bűncselekmény más által történő elkövetésére vonatkozóan a vádlott minden alapot és konkrétumokat nélkülöző előadásán túl semmilyen bizonyíték nem merült fel. E körülmény ellen hat egyébként az a vádlotti hivatkozás is, hogy amikor ő elment és magára hagyta a sértettet, mindig bezárta a bódé ajtaját. Márpedig a feltételezett idegen elkövető esetén az elkövetőnek a vádlott és az élettársa szokásaira, lakáskörülményeire nézve bizonyos ismeretekkel kellett volna rendelkeznie, de észlelnie kellett a vádlott eltávozását is, s szintén tisztában kellett volna lennie a távolléte időtartamával. Mindezekre nézve viszont semmiféle körülmény nem merült fel, idegen személy jelenlétére mutató nyomok sem voltak feltárhatók.

Ezzel szemben a vádlott és a sértett között - miközben mindketten súlyos fokú alkoholos befolyásoltság alatt álltak - konfliktus alakult ki, s az a tettegességig is fajult, amely nem volt idegen a kapcsolatuktól. Az indulat hatása alatt álló vádlott ilyen előzmények után kifejtett magatartása, a sértett egy ízben történő megszurása vezetett a sértett halálához. A vádlottnak az ezt követő tette, valamint az ennek során elhangzott nyilatkozatai akár a

testvére, akár a kocsmában dolgozók felé sem tették hitelessé a más általi elkövetésre vonatkozó utalását.

A bizonyítékok láncolatában olyan hiba és hiány nem mutatkozott, amely kétségesse tette volna annak ítéleti bizonyossággal történő megállapítását, hogy a sértett halálát a vádlott és csak is a vádlott okozhatta és okozta is.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást megalapozottnak találta, a Be. 351. §-ának (2) bekezdésében felsorolt okok egyikének fennállta sem volt megállapítható, amely megalapozatlanságot eredményezett volna. Ennek folytán e törvényhely (1) bekezdése értelmében ezt a tényállást a másodfokú eljárásban irányadónak kellett tekinteni.

Az ítélet tábla a vádlott fellebbezésének indokolásában felvetett kifogásait nem osztotta, a nyomozás lefolytatásával összefüggésben nem merült fel hiányosság, míg az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyítékokkal kapcsolatban sem volt kétely. A bizonyítékok értékelését és mérlegelését támadó fellebbezés ugyanakkor az előbb írtak, a megalapozott tényállás folytán nem vezethetett eredményre.

Az elsőfokú bíróság a tényállás alapján okszerű következtetést vont le vádlott bűnösségére és a cselekmény jogi minősítése is helyes, továbbá az e körben kifejtettek úgyszintén. A vádlott eshetőlegesen szándékával kapcsolatban írtak megalapozottak, hiszen az ítéleti bizonyossággal nem volt megállapítható, hogy a vádlott akarta és kívánta az élettársa halálát.

A büntetés kiszabása körében feltárt alanyi és tárgyi bűnösségi körülményekkel kapcsolatban némi helyesbítés szükséges. A súlyosító körülmények közül a büntetőeljárás alatti elkövetésre hivatkozás mellőzendő az ártatlanság védelmének sérelme miatt. Ezzel összefüggésben még az is megjegyzendő, hogy a hivatkozott büntetőeljárást az ügyészség bizonyítottság hiányában szüntette meg. Súlyosító körülmény azonban a bűncselekmény elkövetéséhez használt eszköz - a kés méreténél fogva - különösen veszélyes volta. Ugyanakkor a beszámítási képességet nem korlátozó személyiségzavar bár nem enyhítő körülmény, azonban nem maradhat teljesen értékeletlen. A vádlott által az eljárás során tett, s az elsőfokú bíróság által elfogadott beismerő vallomás viszont enyhítő körülmény, hiszen az a tényállás megállapításához irányadóul szolgált. Kétségtelenül nem a büntetést lényegesen befolyásoló tényezőként lehet figyelembe venni, minthogy nélkülözte a következetességet és a bírósági szakaszban nem terjedt ki a bűnösség elismerésére sem.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott főbüntetés mértékét illetően azt kellett megállapítani, hogy az megfelel a bűnösségi körülményeknek, a bűncselekmény súlyának, elegendő a Btk. 37. §-ában írt büntetési céloknak, annak a Be. 371. §-ának (2) bekezdésében írt mértéket meghaladó megváltoztatásának nem volt indoka. A vádlottnak és a védőjének a másodlagosan előterjesztett fellebbezési kérelme sem volt eredményre vezető, hiszen az elkövetés módja folytán, nem hagyva figyelmen kívül a súlyosító körülményeket sem, nem volt alapja az enyhítésnek. A sértettnek ugyanis az őt hátulról közepes erővel ért szúrás miatt szinte semmiféle esélye nem lehetett a védekezésre, s ebből következően arra, hogy akár elmenekülhessen.

A bejelentett fellebbezések egyike sem volt eredményes, ezért az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét - a Be. 361-362. §-ában szabályozott nyilvános ülésen eljárva - a Be. 371. §-ának (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A vádlott előzetes letartóztatásban töltött idejének további beszámítása a Btk. 99. §-ának (1) és (2) bekezdésén alapul, míg a bűnügyi költség megállapítása a Be. 381. §-ának (1) bekezdésén. A kirendelt védői díjat a Be. 339. §-ának (1) bekezdése és a Be. 74. §-a (3) bekezdésének c/ pontja alapján az eljárásnak ebben a szakaszában is az állam viseli, minthogy a hatóság a vádlott részére személyes költségmentességet engedélyezett.

Debrecen, 2009. évi június hó 30. napján

Dr. Ficsór Gabriella sk. a tanács elnöke, Dr. Elek Margit sk. a tanács tagja-előadó-, Dr. Diószegi Attila sk. a tanács tagja

Záradék:

A Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 6.B.709/2008/34.számú ítélete a másodfokú végzéssel jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Debrecen, 2009. évi június hó 30. napján

. Ficsór Gabriella sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

kiadó